

Η ζωή χωρίς ερωτικά ποιήματα

Μόλις ξύπνησα αισθάνθηκα το άγχος μιας απώλειας. Είδα στον ύπνο μου πως ήμουν προσκεκλημένη να διαβάσω ποιήματά μου σ' ένα κοινό από ό,τι φαίνεται απαιτητικό. Διέκρινα ανάμεσά τους τον εκδότη του περιοδικού «Δέντρο» και τον πατέρα μου. Πήγα να ξεκινήσω και το μικρόφωνο δε δούλεψε. Βρήκα ένα άλλο και το αντικατέστησα. Είπα από μέσα μου: «Κόρη μηχανικού και να μην μπορεί να φτιάξει ένα μικρόφωνο, δε γίνεται...». Ήμουν έτοιμη πια να ξεκινήσω. Κοίταξα τα χαρτιά μου και είπα με βεβαιότητα στο κοινό: «Θα σας διαβάσω ερωτικά ποιήματα». Πήγα να τα βρω και στο χαρτί και δεν υπήρχε τίποτε γραμμένο.

Το γραμμόφωνο

Το πιάνο έχει ξεκινήσει να πίνει. Το χαλί έχει πάει για ξύρισμα. Κάπως έτσι ακούω τη μουσική καθώς μπαίνει μέσα από το γραμμόφωνο. Με τη βελόνα να τρυπάει τη σιωπή. Σε μισώ, κάθε φορά που εσύ και οι φίλοι σου μες στο δωμάτιο χάνεστε στα πλήκτρα, στις χορδές, με τους μεθυστικούς ήχους. Και εγώ τι; Εγώ εξαφανίζομαι. Μόνο αν αλλάξω θα υπάρχω. Αλλάζω την πλευρά του δίσκου. Αλλάζω στάση. Βυθίζομαι κάπου, σ' εκείνο το γέλιο που είναι σαν να σέρνεται σ'όλο το σπίτι. Φοράω τα σκουλαρίκια, τα κρεμαστά, τις κουκουβάγιες. Δεν έχω πια μαύρους κύκλους κάτω απ' τα μάτια. Έτοιμη να χορέψω πάλι. Θέλεις να χορέψεις μαζί μου;

Ερωτικό Ι

Μου είπες να γράψω πιο
ποπ τραγούδια.
Πήρα τους δρόμους,
πήρα το καράβι
βρήκα στα βουνά
παρηγοριά,
μόνο που ποπ δεν έγινα
γιατί αγαπούσα τα γυμνά σου χέρια.

Το Αγαλμάτσι

Μισό φεγγάρι εσύ,
μισό εγώ
το κεφαλάκι που γέρνει.
στιλπνό και ήσυχο.
Τα μάτια του κοιτάνε έντονα
στον ουρανό
χωρίς, όμως, να μιλά.
Δεν είναι ειδώλιο

δεν είναι άγαλμα
είναι το αγαλματάκι που έγειρε
και το μικρό πουλί - η ψυχή σου
ελευθερώθηκε,
σαν μετά από καταιγίδα.

Νυχτερινό

Κάποιος πήρε την σκάλα που ένωνε
το φεγγάρι με τον πάτο του
πηγαδιού.